

“เราอย่าพบกันอีกเลยนะคะ . . .

อาทิตย์

ประโยคสุดท้ายประโยคเดียวที่หล่อ่นได้เอ๋ยกับ เขา แทนคำร่ำลาทั้งปวงหล่อ่นและเขา
จากกันทั้ง ๆ ที่ยังรักกัน ได้ต้นคนที่ดอกของมันกำลังจะโรยราไป พร้อม ๆ กับฤดูร้อนอันแสนหวาน

.....คนของความรัก....

ดวงแข กับ อาทิตย์พบกันครั้งแรกโดยการบังเอิญ บนรถไฟสายกรุงเทพฯ-หนองคาย ทั้งสองมีจุดหมายปลายทางเดียวกัน ระหว่างทางหล่อนและเขาได้พูดคุยกันบ้าง ในฐานะของผู้ร่วมทาง ลักษณะท่าทางของอาทิตย์ บ่งถึงความจริงใจอย่างแท้จริง ทำให้ดวงแขไว้อใจและยอมคุยด้วยอย่างสนิทสนม เพราะอย่างน้อย จุดหมายปลายทางของหล่อนก็คือบ้านเกิดเมืองนอนของอาทิตย์ ซึ่งคงไม่เป็นการยากนักในการค้นหามัน “คุณป้า” ของดวงแข ซึ่งหล่อนจะมาพักระหว่างฤดูร้อนนี้

หล่อนและเขาคุยกันหลายเรื่อง.....การศึกษา.....ปรัชญา.....สงครามชีวิต อาทิตย์เป็น
 คนคุยสนทนพอสสมควร พยายามหาเรื่องมาคุย เพื่อดวงแขจะได้ไม่เหงา เมื่อคุยถึงเรื่องการเรียน
 อาทิตย์ก็บอกหล่อนว่า

“คุณหมอนมอญผู้สุดท้าย และกำลังจะรับปริญญา....” ดูเหมือนว่า อาทิตย์จะพูดถึงคุณหมื่นของเขาด้วยน้ำเสียงที่บ่งถึงความภาคภูมิใจ เพราะเธอคือ บัณฑิต เกียรตินิยมในอนาคัดอันใกล้สินั ดวงแขเองก็อดที่จะชื่นชมไปกับคุณหมื่นของ อาทิตย์ด้วยไม่ได้....

เมื่อถึงปลายทาง อาทิตย์ และดวงแข ก็ลงสถานีเดียวกัน อาทิตย์รับอาสาไปส่งโดยบอกว่า
“คุณดวงแข เป็นผู้หญิง ไปคนเดียวคงไม่เหมาะ ผมจะช่วยหาบ้านคุณบ้างของคุณ” ลักษณะท่าทางของ อาทิตย์ที่แสดงออก แสดงถึงความหวังได้อย่างจริงใจหล่อนเองก็ยอมรับว่า
“หัวใจ” ของเขา ประทับใจหล่อนมาก เมื่อพบบ้านคุณบ้างของดวงแขแล้ว อาทิตย์ก็ขอตัวกลับบ้านเขา
ก่อนกลับบ้านบอกหล่อนว่า

“พรุ่งนี้ผมจะมารับไปเที่ยวริมโขง”

คืนนั้นทั้งคืน ภาพใบหน้าของ อาทิตย์ วนเวียนอยู่ในห้วงคำนึงของดวงแขตลอดเวลา

.....อาทิตย์ผู้หัวใจ.....

ความจริง เขาอาจทำเพราะต้องการช่วยเหลือ “ผู้ร่วมทาง” ของเขาเท่านั้นก็ได้ เพราะอย่างน้อย ๆ
อาทิตย์ก็มีคู่หมั้นแล้ว.... ดวงแข พยายามไม่คิดเข้าข้างตัวเองแต่หล่อนก็อดไม่ได้ที่จะเก็บมาคิด, เก็บมาชื่น
ชม....ความรู้สึกส่วนหนึ่งบอกหล่อนว่า อยากให้พรุ่งนี้เย็นมาถึงเร็ว ๆ เหลือเกิน เพื่อจะพบอาทิตย์...

๔ ๕
คืนนั้น... หล่อนฝันถึง เขา

วันรุ่งขึ้นในตอนบ่าย อาทิตย์ก็มา แล้วขออนุญาตคุณบ้างของดวงแข เมื่อได้คุยกันสักพัก
ก็ทราบว่า คุณบ้างดวงแข ก็รู้จัก คุณพ่อ คุณแม่ ของอาทิตย์เป็นอย่างดี จึงไม่เป็นการยากนักในการที่
ดวงแข จะขออนุญาตออกไปข้างนอกกับอาทิตย์

หล่อนและเขาขี่จักรยานไปกันคนละคัน ไปตามถนนเล็กๆ ผ่านท้องนา ซึ่งบัดนี้แต่ความ
ว่างเปล่า เพราะผ่านการเก็บเกี่ยวมานาน คงมีแต่คุณ ขึ้นอยู่ตามท้องทุ่ง ออกดอกเหลืองสะพรั่งตา เป็น
พวงห้อยระย้า...ดอกหางนกยูง ออกดอกแดงเต็มต้น เมื่อไปถึงริมโขง ก็จอดจักรยานไว้ใกล้บริเวณนั้น
แล้วเดินไปยังต้นคูณต้นใหญ่ ซึ่งอยู่ริมน้ำ นั่งคุยกัน ดูสายน้ำที่ไหลเอื่อยๆ แต่ดูน่ากลัว เพราะที่ต้นสูง
กว่าระดับน้ำมาก บางส่วนของกลางแม่น้ำที่น้ำขึ้นไม่ถึง ก็เลยมองคล้าย หาด สามารถนั่งเรือ แล้วลงไป
ไปเดินเล่นอย่างสบาย

ความรู้สึกของดวงแข สืบสน วุ่นวาย.... ที่สำคัญคือ ผิดกับเมื่อวานนี้ วันนี้หล่อนรู้สึก
ประหม่า, เกือบเงินชอบกส อาจจะเพราะหล่อนเพิ่งจะเคยนั่งต่อหน้า เพศตรงข้ามสองต่อสองเป็นครั้งแรกก็ได้

อารมณ์สาวของหล่อนช่างไวง่ายเสียเหลือเกิน.... เหมือนดอกกุหลาบที่ปลิวร่วงทุกครั้งทีลมพัด
หล่อนยอมรบกับตนเองว่า รักอาทิตย์ เข้าแล้วอย่างช่วยไม่ได้จริง ๆมันอาจง่ายและเร็ว
เกินไป....แต่หล่อนก็คิดว่า ความรักของหล่อนไม่ต้องการเวลา ความรักของหล่อนเกิดขึ้นได้เสมอถ้าหล่อน
มีหัวใจ และวัยของหล่อนขณะนี้พร้อมที่จะรักเสียด้วย วัยของหล่อนอยู่ในวัยที่กำลังช่างฝัน ย่อมจะ
หลงใหลสิ่งที่ถูกใจและอยู่ใกล้เสมอ

ความรักของหล่อนเกิดขึ้นที่ริมโขง ใต้ต้นคูณ คุณของความรัก....

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หล่อนได้รักผู้ชายที่มีพันธะแล้วเช่น อาทิตย์รักทั้ง ๆ ที่รู้ว่าอาทิตย์มี
คู่หมั้นแล้ว

ทำไมไม่รีบตัดตัวออกจากอาทิตย์เสียล่ะ ก่อนไฟจะลุกลามไปมากกว่านี้....หลายครั้ง
หลายคราวที่หล่อนพยายามเตือนใจตัวเอง แต่หล่อนก็ทำไม่ได้ ความตั้งใจของหัวใจ มีมากเกินไป
มีมากจนไม่สามารถปฏิเสธ อาทิตย์ได้ เมื่อเขาบอกว่า

“พรุ่งนี้พบกันที่นั่นนะฮะ”

ดวงแขและอาทิตย์ พบกันหลายครั้ง ระยะหลัง ๆ ดูว่าอาทิตย์มีอะไรแปลก ที่ดวงแขไม่
เคยพบมาก่อน สายตาของเขาที่มองมายังหล่อน ทำให้หล่อนเขิน จนไม่ยอมก้มลงหน้าเขา

วันนั้น....วันที่พระอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้า ขณะที่หล่อนและเขาเตรียมตัวจะกลับบ้าน
อาทิตย์บอกหล่อนว่า

“ผมรักแซ่”

ดวงแขตกใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะหล่อนเองไม่เคยคิดว่า อาทิตย์ จะพูดคำนี้กับหล่อน ผู้ที่อาทิตย์ควร
จะพูดด้วย คือ คู่หมั้นของเขาต่างหาก

หล่อนง...และครึ่ง....

โธ่เอ๊ย...เกิดมาก็เพิ่งเคยได้ยินนี่แหละ...หล่อนรำพึงในหัวใจ เมื่อได้สติ ก็รีบบอกอาทิตย์ว่า

“เรารักกันไม่ได้นะคะ อาทิตย์”

ตาของอาทิตย์สลดไปชั่วขณะ ดวงแขก็ทราบว่ เขากำลังคิดอะไร

“ผมรู้...แต่เราต้องรักกันได้ หรือแซ่ไม่ได้รักผม” อาทิตย์บอกดวงแข ไม่ได้ตอบ

และไม่กลับปฏิเสธ เพราะหล่อนคิดว่า การที่จะเผยใจกับใครสักคนว่า รักเขา แล้วเป็นคนเลวละก็
หล่อนก็เห็นจะเป็นคนเลว และผู้ที่หล่อนมอบความรักให้ก็เป็นคนดีในสายตาของหล่อน

“เรากำลังทำผิดนะคะ อาทิตย์” ดวงแขบอก ระยะเวลาที่ดวงแขพบอาทิตย์ ดูเหมือน
ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปโดยราบรื่น ทั้งสองเข้าใจกันเป็นอย่างดี คำบอกว่ารักของอาทิตย์ ทำให้ดวงแข
มั่นใจว่า เขาคงรักหล่อนจริง ผู้หญิงหลายคน ต้องการคำนี้เพื่อความมั่นใจ สำหรับเหตุการณ์ในอนาคต
แต่ดวงแข ก็ไม่เคยหวังว่า จะมีประโยชน์ต่อหล่อนแต่อย่างใด

ในวันสงกรานต์ ดวงแขและอาทิตย์ ได้มีโอกาสไปทำบุญร่วมกัน เพื่อกุศลในชาติหน้า มิใช่
ชาตินี้ ตอนกลางคืนทั้งสองก็ไปเวียนเทียน ท่ามกลางชาวบ้านและพวกนั้นอีกมากมาย หลายคู่ได้ร่วมเวียน

เทียนกันด้วยความสุข...ขณะที่เดินเคียงคู่ไปกับอาทิตย์ ดวงแสงอรุณงามเสมอว่า....

หากชาติหน้ามีจริงแล้ว ขอให้หล่อนและเขาพบกันให้เร็วกว่านี้ ขอให้อาทิตย์รักหล่อนเป็นคนแรก อย่าให้พบกันเมื่อสายเกินไปเหมือนชาตินี้เลย....

อาทิตย์คุยเก่งขึ้น ดวงตาของเขากลายเป็นประกาย สายแววแห่งความสุข ทุกครั้งที่เขาพบดวงแสงทั้งสองมักคุยกันด้วยความสุขเสมอ อาทิตย์บอกว่า

“ผมคงมีโอกาสมาทนอีก”

“คะ แต่คงไม่ใช่กับแะ...อาทิตย์คงมากับ...กับ...”

สีหน้าของอาทิตย์เข้มขึ้น เขาริบบอกหล่อนด้วยน้ำเสียงบังคับกับเกมขอร้องว่า

“เวลานี้เป็นเวลาของเรา นะฮะ...ของผมและแะ.....” จะต้องไม่มีคนอื่น เวลาของเราไม่น้อยเหลือเกิน แะไม่ต้องการตัดดวงความสุขไว้ให้มากดอกกริ ผมขอร้อง...ต่อไปก็ต้องมี ดวงแะ และ อาทิตย์เท่านั้นนะฮะ...”

“แต่อาทิตย์คะ ในโลกของความฝันเท่านั้นนะคะ ที่มีอาทิตย์และแะในโลกของความจริงไม่มีหรอกคะ จริงอยู่...อาทิตย์และจันทร์รา นะ อาจจะเป็นสิ่งคู่กัน และสองสิ่งนี้ไม่เคยพบกันเลย เมื่อพระอาทิตย์ลับ พระจันทร์ถึงได้มีโอกาสนั้น...เหมือนอาทิตย์กับแะนี่คะ” หล่อนพยายามเตือนอาทิตย์

หลังจากที่จากกันวันนั้น ดวงแสงลุ่มใจจนบอกไม่ได้ ความรู้สึกของหล่อนสับสนวุ่นวาย....

ทำไมต้องรัก?

รักทำไม

รักทั้งที่รักคนมีเจ้าของแล้ว

กรรมเล่ห์กรรม

ในโลกของความรักไม่มีขอบเขต ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะรักใครก็ได้ และความรักเกิดขึ้นได้ทุกหนทุกแห่ง ถ้าทุกคนมีหัวใจและพร้อมที่จะรักสิ่งที่ล่วงมาแล้ว หล่อนผลิตเต็มประตุ ผลิตให้ความสัมพันธ์จนอาทิตย์รัก เพราะอาทิตย์เองก็ไม่ “ใคร” คนหนึ่งอยู่แล้ว ถ้าผิด ก็คงผิดทางด้านศีลธรรมจรรยา เพราะเท่ากับแย่งของคนอื่นมานั่นเอง หรือจะเรียกว่าหล่อนเป็น “ชู้” ก็ได้ แต่ดวงแขก็มีได้ต้องการให้ อาทิตย์รับผิดชอบสำหรับเหตุการณ์ ที่จะเกิดขึ้นระหว่าง หล่อน และ เขา แต่อย่างไร

เวลาของอาทิตย์และดวงแข เหลือน้อยเข้ามาทุกที ดูรอนำกำลังจะผ่านไป ความรู้สึกของ ดวงแขบอกว่า ร้อนนี้สั้นเหลือเกิน สั้นกว่าทุกปีที่ผ่านมา กำหนดการเดินทางของหล่อนก็ใกล้เข้ามา หล่อนและเขา นัดพบกันเป็นครั้งสุดท้าย ณ ที่ทั้งสองพบกันเป็นครั้งแรกคือ “ริมโขง” ได้ต้นคูนต้นนั้น บัดนี้ดอกกำลังร่วงโรยไปกับต้น เหมือนความรักของหล่อน ซึ่งกำลังจะสลายไปในไม่ช้า....

เมื่อพบอาทิตย์อยากบอกเหลือเกินว่า คิดถึงอาทิตย์ใจจะขาด.... แต่ความรู้สึกมันดันดัน เหมือนมีอะไรมาจุกคอกทอยไว้ สายตาของอาทิตย์ มุ่งถึงความรักและอาลัยอย่างสุดซึ้ง

“คิดถึงผมบ้างไหม?”

ดวงแขไม่ได้ตอบ ดูเหมือนหล่อนไม่อยากพูดอะไรทั้งสิ้น ทั้ง ๆ ที่อยากบอกเหลือเกินว่าคิดถึงเขามาก เพียงไร ทุกๆ เข้าที่ต้นขนมา บุคคลแรกที่นึกถึงคือ อาทิตย์ ก่อนนอนก็ยังคิดถึง แม้แต่ในความฝัน หล่อนก็เห็นเขาไม่ฝัน หล่อนมองอาทิตย์เหมือนอยากจะบอกว่า

“ແຂງຄິດຄືງ ອາທິດຍ໌ມາກ ແຂ ສັງຍຸກກັບໃຈຕນເອງແລ້ວວ່າ ຫ້ວໃຈຂອງແຂຈະມີເຮອກນ ເຊີຍ.... ດີມແຂເສີຍເຄອະ ແລ້ວເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດເສີຍໃໝ່ ກັບຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງອາທິດຍ໌ ແຂທນໄດ້ຄະ ຈະທນຄິດຄືງອາທິດຍ໌ໃຫ້ຄືງທີ່ສຸດ....

สำนักหอสมุด
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หล่อนและเขยีนึ่งและนาน หล่อนมองลงไปตามน้ำ “ลำโขง” ไหลไปไหลเรื่อยเลื้อยอ่อน

พิศเอาความรักของหล่อนไปควยขึ้น...หล่อนภาวนา ทั้งหล่อนและเขา จากกันทั้งๆที่ยังรักกัน ความรู้สึกคงไม่แตกต่างกันนัก ในเมื่อร่วมทำผิดด้วยกัน ก็ควรได้รับผลเหมือนกัน

หล่อนคิด...คิดเพราะรักผู้มีเจ้าของแล้ว

อาทิตย์คิด...เพราะทั้งๆที่มีคู่หมั้นแล้ว เขาก็ยังแบ่งปันหัวใจให้หญิงอื่น...

อาทิตย์อาจจะได้รับความทรมานไม่มากนัก เพราะไม่นาน อาทิตย์ก็คงลืม เมื่อมีเธอคนนั้น...ผู้มาก่อน

.....

.....

พระอาทิตย์ กำลังฉับขอบฟ้าอีกวาระหนึ่ง เหมือนวันที่อาทิตย์บอกหล่อนว่า

“สมรักแน่”

และบัดนี้ ความรักของหล่อนและเขา กำลังจะดับไป ดับไปพร้อมๆ กับดอกคูณที่กำลังโรยรา เมื่อสิ้นคืนวันฤดู

หล่อนบอกเขาอย่างแผ่วเบาว่า

“เราอย่าพบกันอีกเลยนะคะ อาทิตย์”